

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 lipca 2017 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, powód – Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i orzeczenie w nim, aby J. K. zapłacił na rzecz strony powodowej kwotę 75.682,01 zł, na którą składają się: kapitał w kwocie 71.221,96 zł oraz odsetki umowne w kwocie 4.460,05 zł (naliczane od dnia 11 listopada 2016 roku do dnia 25 maja 2017 roku. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie dalszych odsetek od kwoty kapitału, tj. 71.221,96 zł od dnia 26 maja 2017 roku, według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie. Nadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany zawarł z powodowym bankiem umowę kredytu gotówkowego, a następnie nie wywiązał się z warunków określonych w umowie co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia, które na dzień złożenia pozwu wynosiło 76.649,76 zł. Powód wzywał pozwanego do dobrowolnego uregulowania należności wraz z naliczonymi odsetkami, jednak wyznaczony w wezwaniu termin upłynął bezskutecznie. (pозew k. 2-5)

Nakazem zapłaty z dnia 27 września 2017 roku orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty k. 6)

W dniu 13 października 2017 roku J. K. wniósł pismo zatytułowane (...), potraktowane jako sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym pozwany wskazał, że wielokrotnie zwracał się do powodowego banku o konsolidację zadłużenia, co nie zostało uwzględnione, a nadto, że nie uchyła się on od spłaty, jednakże ma 76 lat i jest osobą od lat schorowaną. Pozwany zaznaczył, że informował bank o swojej sytuacji – każdorazowo informował on o rozdzielności majątkowej - udzielano mu kolejnych kredytów, mimo że nie spłacił jeszcze wcześniejszych zobowiązań. Podniósł, że kredyty spłacał regularnie. Zaciągane przez niego kredyty służyły do pokrywania bieżących kosztów utrzymania (...) Stowarzyszenia (...) i KRUS, którego pozwany był Prezesem, a które nie otrzymywało żadnych dotacji. Nadto J. K. wniósł o przedłużenie okresów spłaty, gdyż cały czas czyni starania ich uiszczenia. (sprzeciw k. 59)

Postanowieniem z dnia 24 października 2017 roku przekazano sprawę do rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Łodzi. (postanowienie k. 8v)

W piśmie procesowym z dnia 2 lutego 2018 roku powód podtrzymał swoje twierdzenia i żądania zgłoszone w pozwie. (pismo procesowe k. 54-56v)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2015 roku J. K. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...), na kwotę 90.000 złotych do dnia 10 marca 2021 roku z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych lub na inny dowolny zadeklarowany cel, w tym na spłatę posiadanych zobowiązań kredytowych. Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu w równych 72-miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych, zgodnie z umową i harmonogramem spłat kredytu, stanowiącym integralną część umowy. W § 9 strony ustaliły, że oprocentowanie należności przeterminowanych równe jest czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień zawarcia umowy powyższe oprocentowanie wynosiło 10% w stosunku rocznym. Zgodnie z brzmieniem § 10, bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i zażądać spłaty całej należności banku z tytułu kredytu, odsetek i innych kosztów w przypadku ujawnienia, że złożone bankowi informacje nie odpowiadają stanowi faktycznemu, bądź w przypadku naruszenia warunków umowy. J. K. złożył jednocześnie oświadczenie o poddaniu się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, który bank mógł wystawić do kwoty zadłużenia z tytułu kredytu, jednak nie wyższej niż kwota 180.000 zł. (umowa k. 27-29, oświadczenie k. 30, wniosek kredytowy k. 31, harmonogram spłat kredytu k. 32)

J. K. początkowo spłacał kredyt. Jednakże w dniu 10 listopada 2016 roku dokonał ostatniej spłaty z tytułu opisanej umowy kredytu. (historia spłat kredytu k. 33)

Pismem z dnia 10 stycznia 2017 roku ostatecznie wezwano pozwanego do natychmiastowego uregulowania całego zadłużenia przeterminowanego, które na dzień wystawienia dokumentu wynosiło 5.005,04 złote, w tym zobowiązanie z tytułu przeterminowanego kapitału 3.233,65 zł, przeterminowanych odsetek 1.744,40 zł oraz z tytułu odsetek karnych 26,99 zł. W przypadku problemów z uregulowaniem płatności, wskazano możliwe ustalenia innej formy spłaty. Jednocześnie poinformowano pozwanego, że brak spłaty w terminie do 31 stycznia 2017 roku spowoduje podjęcie dalszych kroków prawnych, w tym skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. (ostateczne wezwanie do zapłaty k. 24)

Wobec braku spłaty w wyznaczonym terminie, powód pismem z dnia 13 marca 2017 roku wypowiedział J. K. umowę i wezwał do spłaty całej wierzytelności banku w ciągu 30 dni od otrzymania niniejszego wypowiedzenia. Wskazano, że zadłużenie według stanu na dzień wystawienia dokumentu wynosiło 74.239,12 złotych, w tym z tytułu nie przeterminowanego kapitału 65.743,16 zł, z tytułu nie przeterminowanych odsetek 73,05 zł, z tytułu przeterminowanego kapitału 5.478,80 zł, z tytułu przeterminowanych odsetek 2.850,17 zł oraz z tytułu karnych odsetek 93,94 zł. Poinformowano również pozwanego, że wpłata w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia całości zadłużenia z tytułu przeterminowanego kapitału powiększonego o bieżące odsetki naliczone od dnia spłaty, przeterminowanych odsetek i odsetek karnych oraz terminowa spłata najbliższej wymaganej raty kredytu, zostanie potraktowane jako zgoda na uznanie wypowiedzenia umowy kredytu przez bank, za bezskuteczne i utrzymanie dotychczasowych warunków umowy kredytowej. (wypowiedzenie umowy k. 25, dowód nadania k. 35)

Pomimo upływu 30-dniowego terminu, pozwany nie dokonał spłaty przysługujących powodowi roszczeń. Kolejnymi pismami z dnia 29 maja oraz 21 września 2017 roku powodowy bank wezwał pozwanego do spłaty należnych powodowi roszczeń. (pisma z dnia 29.05.2017r. k. 26, z dnia 21.09.2017r. k. 19)

W dniu 14 lipca 2017 roku powodowy bank wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...), z którego wynikało że zadłużenie J. K. z tytułu umowy o kredyt gotówkowy na podstawie umowy nr (...) z dnia 11 marca 2015 roku wynosiło 75.682,01 zł, na którą to kwotę składały się: kapitał – 71.221,96 zł, odsetki umowne naliczone od dnia 11.11.2016r. do dnia 25.05.2017r. - 4.460,05 zł oraz odsetki z tytułu opóźnienia naliczone od dnia 26.05.2017r. do dnia 14.07.2017r. - 967,75 zł. (wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 20)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W sprawie nie budzi wątpliwości, iż powodowi przysługuje względem pozwanego skuteczne roszczenie o zapłatę zaległej należności wynikającej z umowy o kredyt gotówkowy – art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.2017.1876 t.j.).

W niniejszej sprawie, co sam przyznał pozwany w piśmie zatytułowanym (...), nie spłacał on przewidzianych umową kwot w wysokości określonej w harmonogramie spłat. Jednocześnie wnosił on jedynie o możliwość przedłużenia okresów spłaty zobowiązania wskazując na swój wiek i stan zdrowia.

Mając na uwadze, że pozwany nie dokonywał terminowych spłat wynikających z zawartej umowy, została ona wypowiedziana J. K. pismem z dnia 13 marca 2017 roku.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że na dzień wniesienia pozwu zaległa kwota w wysokości 75.682,01 zł składała się z należności głównej w wysokości 71.221,96 zł oraz odsetek umownych naliczonych do dnia wymagalności, tj. do 25.05.2017r. w kwocie 4.460,05 zł.

W myśl art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o odsetki jest art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnik, który nie spełnia świadczenia w odpowiednim terminie dopuszcza się opóźnienia i wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Odsetki od kwoty należności głównej, tj. od kwoty 71.221,96 zł Sąd przyznał zgodnie z żądaniem w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie z tym zastrzeżeniem, że w żadnym czasie nie mogą one przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 26 maja 2017 roku do dnia zapłaty.

Należy w tym miejscu wskazać, że Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia na raty zasądanego świadczenia. Ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach z uwzględnieniem interesów obu stron kontraktu. Pozwany w niniejszej sprawie - poza złożeniem wniosku o przedłużenie okresów spłaty, nie wykazał, aby jego stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny powodował, że spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził jak w pkt 1 wyroku.

Wskazać należy, iż naczelną zasadą w zakresie kosztów procesu, przyjętą przez kodeks postępowania cywilnego w art. 98 § 1 k.p.c., jest zasada odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Jednocześnie zauważyć należy, iż o tym, czy strona przegrała sprawę, decydują kryteria obiektywne. Bez znaczenia jest zatem to, czy o negatywnym dla strony wyniku sprawy przesądziły przesłanki formalne lub merytoryczne albo też wina w prowadzeniu procesu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1967 r., sygn. I CZ 81/67).

Wyjątek od powyższej zasady przewiduje art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Dopuszczalność zastosowania normy wynikającej z przepisu art. 102 k.p.c. sąd powinien ocenić, biorąc pod uwagę okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie zwrotu kosztów procesu. O tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony” w rozumieniu art. 102 k.p.c. decyduje przede wszystkim sytuacja życiowa oraz stan materialny danej strony, a także fakty związane z samym przebiegiem procesu. Okoliczności powyższe powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Należy podkreślić, że wyjątki od ogólnej zasady odpowiedzialności strony za wynik sporu nie mogą być interpretowane rozszerzająco, a przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania art. 102 k.p.c. musi być połączone z ustaleniem, że okoliczności sprawy przemawiają za odstępstwem od zasady ogólnej.

W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie istnieją podstawy do przyjęcia, że po stronie pozwanej J. K. zaistniały szczególne, ekstraordynaryjne okoliczności skutkujące nieobciążaniem go kosztami procesu. Sąd doszedł do przekonania, że zasady współżycia społecznego przemawiają za nie obciążaniem pozwanego J. K. kosztami procesu z uwagi na jego sytuację życiową oraz przebieg niniejszego procesu.

J. K. ma obecnie niemal 77 lat i zgodnie z jego oświadczeniem, od lat choruje. Okoliczność ta nie została zakwestionowana przez stronę powodową, zaś zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (przyznanie wyraźne). Powyższe okoliczności pozwalają – zdaniem Sądu – przyjąć, iż sytuacja życiowa pozwanego stanowi szczególnie uzasadniony

wypadek, wypełniając tym samym dyspozycję wyżej wskazanego przepisu. Należy również podkreślić, że pozwany nie kwestionował istnienia swej należności, wnioskował jedynie o możliwość przedłużenia okresów spłaty.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.